

Tekst paasboodschap paus Franciscus

12 april 2020

Dierbare broeders en zusters,

Zalig Pasen!

De verkondiging van de Kerk weerklinkt vandaag in de hele wereld: 'Jezus Christus is verrezen! - Hij is waarlijk verrezen!'

Als een nieuwe vlam ontspringt dit Goede Nieuws in de nacht: de nacht van een wereld die al geconfronteerd werd met historische uitdagingen en nu wordt getroffen door een pandemie, die onze hele menselijke familie zwaar op de proef stelt. In deze nacht klinkt de stem van de kerk: 'Christus, mijn hoop, is verrezen!'

Dit is een andere 'besmetting', een boodschap die van hart tot hart wordt overgebracht - want elk menselijk hart wacht dit Goede Nieuws. Het is de besmetting van de hoop: 'Christus, mijn hoop, is verrezen!' Dit is geen magische formule die problemen doet verdwijnen. Nee, de verrijzenis van Christus is dat niet. Het is de overwinning van de liefde op de wortel van het kwaad, een overwinning die het lijden en de dood niet 'omzeilt', maar erdoorheen gaat, een

weg opent in de afgrond, het kwaad in het goede verandert: dit is het unieke kenmerk van de kracht van God.

De Verrezen Heer is ook de Gekruisigde, niet iemand anders. In zijn glorieuze lichaam draagt hij onuitwisbare wonden: wonden die tot vensters van hoop zijn geworden. Laten we onze blik op Hem richten, zodat Hij de wonden van een geteisterde mensheid kan genezen.

Mijn gedachten gaan vandaag in de eerste plaats uit naar de velen die rechtstreeks door het coronavirus zijn getroffen: de zieken, de gestorvenen en de familieleden die rouwen om het verlies van hun dierbaren, van wie zij in sommige gevallen zelfs geen definitief afscheid hebben kunnen nemen. Moge de Heer van het leven de overledenen verwelkomen in zijn koninkrijk, en troost en hoop geven aan hen die nog steeds lijden, vooral de ouderen en degenen die alleen zijn. Moge Hij nooit zijn troost en hulp ontnemen aan mensen die bijzonder kwetsbaar zijn, zoals mensen die in verpleeghuizen werken of in kazernes en gevangenissen wonen. Voor velen is dit een Pasen van eenzaamheid, beleefd temidden van het verdriet en de ontberingen die de pandemie veroorzaakt, van lichamelijk leed tot economische moeilijkheden.

Deze ziekte heeft ons niet alleen de menselijke nabijheid ontnomen, maar ook de mogelijkheid om de vertroosting die voortvloeit uit de sacramenten, met name de Eucharistie en de Biecht, persoonlijk te ontvangen. In veel landen is het niet mogelijk geweest daartoe te naderen, maar de Heer heeft ons niet alleen gelaten! Verenigd in ons gebed zijn we ervan overtuigd dat Hij zijn hand op ons heeft gelegd en ons krachtig heeft gerustgesteld: Wees niet bang: 'Ik ben verrezen en ik ben nog steeds bij jullie!'

Moge Jezus, ons Paaslam, kracht en hoop geven aan artsen en verpleegkundigen, die overal getuigenis afleggen van zorg en liefde voor onze naasten, tot het punt van uitputting en niet zelden ten koste van hun eigen gezondheid. Onze dankbaarheid en genegenheid gaat uit naar hen, naar allen die ijverig werken aan het garanderen van de essentiële diensten die nodig zijn voor de burgermaatschappij, en naar de wetshandhavers en de militairen die in veel landen hebben geholpen de moeilijkheden en het lijden van de mensen te verlichten.

In deze weken is het leven van miljoenen mensen plotseling veranderd. Voor velen is het thuisblijven een gelegenheid geweest om na te denken, zich terug te trekken uit het hectische levensritme, bij geliefden te blijven en van hun gezelschap te genieten. Voor velen is dit echter ook een tijd van zorgen over een onzekere toekomst, over banen die op de tocht staan en over andere gevolgen van de huidige crisis. Ik moedig politieke leiders aan zich actief in te zetten voor het algemeen belang, om de middelen te verschaffen die nodig zijn om iedereen in staat te stellen een waardig leven te leiden en om, wanneer de

omstandigheden het toelaten, hen te helpen bij het hervatten van hun normale dagelijkse activiteiten.

Dit is geen tijd voor onverschilligheid, want de hele wereld lijdt en moet de pandemie eensgezind tegemoet treden. Moge de verrezen Jezus hoop geven aan alle armen, aan hen die in de periferie leven, aan de vluchtelingen en aan de daklozen. Moge deze mensen, de meest kwetsbare van onze broeders en zusters die in de steden en de periferie van elk deel van de wereld leven, niet in de steek worden gelaten. Laten we ervoor zorgen dat het hun niet ontbreekt aan basisbehoeften (die des te moeilijker te vinden zijn nu veel bedrijven gesloten zijn), zoals medicijnen en vooral de mogelijkheid van adequate gezondheidszorg. Moge de internationale sancties in het licht van de huidige omstandigheden worden versoepeld, aangezien zij het voor de landen waaraan zij zijn opgelegd, moeilijk maken om hun burgers voldoende steun te bieden, en mogen alle landen in staat worden gesteld om in de grootste behoeften van het moment te voorzien door de vermindering, zo niet de kwijtschelding, van de schuldenlast op de balansen van de armste landen.

Dit is geen tijd voor egocentrisme, want de uitdaging waar we voor staan wordt door iedereen gedeeld, zonder onderscheid te maken tussen personen. Van de vele gebieden in de wereld die door het coronavirus worden getroffen, denk ik op een bijzondere manier aan Europa. Na de Tweede Wereldoorlog kon dit geliefde continent weer opstaan, dankzij een concrete geest van solidariteit die het in staat stelde de rivaliteit van het verleden te overwinnen. Het is dringender dan ooit, vooral in de huidige omstandigheden, dat deze rivaliteit niet terugkomt, maar dat iedereen zich herkent als deel van één familie en elkaar steunt. De Europese Unie staat op dit moment voor een grote uitdaging, waarvan niet alleen haar toekomst, maar die van de hele wereld zal afhangen. Laten we de gelegenheid niet onbenut laten om nog meer blijf te geven van solidariteit, ook door ons te richten op innovatieve oplossingen. Het enige alternatief is het egoïsme van bepaalde belangen en de verleiding om terug te keren naar het verleden, met het risico dat het vreedzaam samenleven en de ontwikkeling van toekomstige generaties ernstig worden geschaad.

Dit is geen tijd voor verdeeldheid. Moge Christus onze vrede iedereen die verantwoordelijkheid heeft in conflicten, verlichten, zodat zij de moed hebben om de oproep tot een onmiddellijk wereldwijd staakt-het-vuren in alle uithoeken van de wereld te ondersteunen. Dit is niet het moment om verder te gaan met de productie van en handel in wapens, om enorme hoeveelheden geld uit te geven die gebruikt zouden moeten worden om voor anderen te zorgen en levens te redden. Misschien is dit wel het moment om eindelijk een einde te maken aan de lange oorlog die zo'n groot bloedvergieten heeft veroorzaakt in Syrië, het conflict in Jemen en de vijandelijkheden in Irak en Libanon. Moge dit het moment zijn waarop Israëli's en Palestijnen de dialoog hervatten om een stabiele en duurzame

oplossing te vinden die beide partijen in staat stelt in vrede te leven. Moge er een einde komen aan het lijden van de mensen die in de oostelijke regio's van Oekraïne wonen. Moge er een einde komen aan de terroristische aanslagen op zoveel onschuldige mensen in verschillende Afrikaanse landen.

Dit is geen tijd voor vergetelheid. De crisis waar we mee te maken hebben mag ons niet doen vergeten dat er nog vele andere crises zijn, waardoor zoveel mensen te lijden hebben. Moge de Heer van het leven dicht bij alle mensen in Azië en Afrika staan die een ernstige humanitaire crisis doormaken, zoals in de provincie Cabo Delgado in het noorden van Mozambique. Moge Hij de harten verwarmen van de vele vluchtelingen die door oorlogen, droogte en hongersnood ontheemd zijn geraakt. Moge Hij bescherming bieden aan migranten en vluchtelingen, onder wie veel kinderen, die onder ondraaglijke omstandigheden leven, vooral in Libië en aan de grens tussen Griekenland en Turkije. Moge Hij in Venezuela concrete en onmiddellijke oplossingen mogelijk maken waarmee internationale hulp kan worden verleend aan een bevolking die lijdt onder de ernstige politieke, sociaal-economische en gezondheidssituatie.

Dierbare broeders en zusters,

Onverschilligheid, egocentrisme, verdeeldheid en vergetelheid zijn geen woorden die we op dit moment willen horen. We willen deze woorden voor altijd uitbannen! Ze lijken te zegevieren wanneer angst en dood ons overweldigen, dat wil zeggen wanneer we de Heer Jezus niet laten zegevieren in ons hart en ons leven. Moge Christus, die de dood al heeft verslagen en voor ons de weg naar het eeuwige heil heeft geopend, de duisternis van onze lijdende mensheid verdrijven en ons naar het licht van zijn glorieuze dag leiden, een dag die geen einde kent. Ik wens u Zalig Pasen toe.

Paus Franciscus